

— Е, бабо Марийке, какъ сж соджуцитѣ, съхнатъ ли, съхнатъ ли?

— Съхнатъ, сестро, съхнатъ. Добри станаха. Само да видишъ чудо — настървиха се, ще ги изядатъ пуститѣ му врабци. . .

— Тѣй ли? — засмѣ се пакъ съседката. — Ами искашъ ли да видишъ врабцитѣ, какъ ги кълватъ?

Бабата я погледна зачудено. Съседката пакъ се засмѣ и рече:

— Видишъ ли ги онѣзи двама хубостници, дето ужъ четатъ на двора? Иди имъ кажи, че излизашъ и ще се забавишъ. Пъкъ скришно ела у дома.

Баба Марийка се сѣти, каква ще е работата.

— Гочо! Кочо! — извика имъ тя. — Излизамъ по бърза работа. Наглеждайте соджуцитѣ!

— Иди, бабко, ние сме тукъ. Ще ги пазимъ.

И докато баба Марийка мине у съседката и се настани задъ дъсчения стоборъ, двата стола бѣха нагласени до стената.

— Ахаа, такава ли била работата! — извика баба Марийка. Па като грабна единъ пржтъ, промъкна се презъ прелѣза и — пахъ! пухъ! — по гърбовете и задницитѣ на двамата пакостници. Още при първия ударъ, Кочо скочи и уфейка. Но ба-

бата улови Гоча и добре го наложи.

— А, врабцитѣ, а! — крещѣше тя. — Нà ти едни врабци! Нà! Нà! Нà още!

— Олеле, бабо! Прости ми! Нѣма вече! Кълна ти се!

— Ахаа, знамъ ти клетвитѣ! — викаше сърдито бабата и налагаше.

Отъ този день никой врабецъ не закачи соджуцитѣ.

Георги Райчевъ